

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 92/2022-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Andrea Havelková, s. r. o., Daniela Dlabača 2748/28, Žilina, IČO 36 854 956, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Andrea Havelková, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 6 Co 63/2020 z 28. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 6. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 63/2020 z 28. júla 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie a aby jej priznal náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že žalobou podanou Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľka domáhala proti Slovenskej republike (ďalej len „žalovaný“) nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím – uznesením vyšetrovateľa o vznesení obvinenia z 1. júna 2016, ktorým bolo začaté trestné stíhanie sťažovateľky pre trestný čin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona. V predmetnej trestnej veci bola sťažovateľka oslobodená spod obžaloby. Sťažovateľka si uplatnila nárok na náhradu škody spočívajúcej v trovách obhajoby vo výške 1 030,54 eur, trovách

predbežného prerokovania nároku o náhrade tejto škody a súčasne nárok z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 eur.

3. Okresný súd rozhodol o žalobe sťažovateľky na prvom pojednávaní 27. januára 2021 tak, že sťažovateľke priznal proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 1 952,34 eur a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92,30 %. Okresný súd považoval škodu a jej vznik, ako aj dôvodnosť nároku na nemajetkovú ujmu za preukázané na základe vykonaného dokazovania. Pre meritórne rozhodnutie okresný súd vychádzal z dôkazov, ktoré predložila sťažovateľka, pričom žiadne ďalšie dôkazy nevykonal.

4. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie obe strany. O odvolaniach rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 28. júla 2021 tak, že zmenil rozsudok okresného súdu, žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Podstatou argumentácie sťažovateľky je námietka, že krajský súd rozhodol arbitrárne a napadnutý rozsudok je tzv. prekvapivým rozhodnutím.

6. Napadnutý rozsudok krajského súdu je v časti nároku z titulu náhrady škody spočívajúcej v trovách obhajoby založený na odlišnom právnom názore krajského súdu na legálnu definíciu pojmu škoda v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Krajský súd dospel na rozdiel od okresného súdu k právnomu záveru, že sťažovateľke nevznikla škoda, keďže nepreukázala, že zaplatila advokátovi (obhajcovi) trovy obhajoby v špecifikovanom trestnom konaní. Krajský súd uviedol, že škoda (ujma v majetkovej sfére poškodeného) nastáva až v prípade, keď poškodený trovy advokáta skutočne aj vynaložil a súčasne ich vynaložil účelne. Tento právny záver je podľa sťažovateľky v rozpore so zákonom a je arbitrárny. Podľa sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajský súd „*vážne zasiahol do jej základného práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj do jej vlastníckeho práva, ktoré v sebe zahŕňa aj právo na legitímne očakávania.*“.

7. Krajský súd nevysvetlil, na základe akého výkladu práva dospel k záveru, že škoda vzniká len zmenšením majetku sťažovateľky v dôsledku zaplatenia trov obhajoby, a „*nie už samotným vznikom týchto trov vykonaním jednotlivých úkonov právnej služby v rámci jej obhajoby v spojení s povinnosťou sťažovateľky tieto trovy obhajkyňi zaplatiť pokiaľ bude táto oslobodená spod obžaloby v zmysle uzavretej Zmluvy o poskytovaní právnych služieb a na základe nižšie uvedených ustanovení Zákona o advokácii. Pasívum ako majetkové právo je nepochybne súčasťou majetku sťažovateľky a zaťažuje jej majetok, teda je jeho zmenšením.*“.

8. Sťažovateľka predložila krajskému súdu zmluvu o poskytovaní právnych služieb z 1. júna 2016, z ktorej je zrejmé, že v prípade jej oslobodenia spod obžaloby je povinná zaplatiť obhajkyňi tarifnú odmenu, ktorej splatnosť bola dohodnutá až v nadväznosti na rozhodnutie súdu o náhrade škody spôsobenej nezákonným trestným stíhaním. Týmto dôkazom preukázala vznik škody spočívajúcej v trovách obhajoby v súlade s § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Za ujmu v jej majetkovej sfére „*považuje svoj záväzok voči obhajkyňi a advokátke, ktorý jej vznikol momentom jej právoplatného*

oslobodenia spod obžaloby, ako aj v konaní o náhradu škody... tento je objektívne vyjadriteľný peniazmi... sťažovateľka napokon jeho výšku v podanej žalobe v peniazoch vyčíslila...“.

9. Škodu na jej majetku teda predstavuje „záväzok, ktorý už vznikol a ktorý by neexistoval, nebyť nezákonného rozhodnutia o jej trestnom stíhaní a na to nadväzujúce trestné konanie, v ktorom trovy obhajoby nepochybne vznikli. Pokiaľ by nebolo bývalo jej nezákonného stíhania, nikdy by v jej majetkových právach nebolo toto pasívum, zaťažujúce jej majetok a teda predstavujúce ujmu v jej majetkovej sfére.“.

10. Sťažovateľka argumentuje, že všeobecné súdy bežne priznávajú náhradu škody, ktorá nastala napr. v dôsledku nehody na osobnom motorovom vozidle, a to bez ohľadu na to, či vlastník vozidla vynaložil náklady na jeho opravu alebo nie. Obdobne postupujú súdy aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania, pri ktorom je irelevantné dojednanie strany s advokátom, resp. skutočné vyplatenie odmeny stranou advokátovi. Nárok na odmenu advokátovi je navyše aj zákonným nárokom (vyplýva zo zákona). V tomto kontexte sťažovateľka tiež poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [ďalej len „najvyšší súd“ (2Cdo 81/2007, 3 Cdo 134/2003)]. Výklad pojmu škoda v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. prijatý krajským súdom je podľa sťažovateľky arbitrárny a ústavne nekonformný.

11. V časti týkajúcej sa nemajetkovej ujmy krajský súd rovnako zaujal odlišný právny názor, ktorý je podľa sťažovateľky v rozpore s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľka nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy, pritom okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o preukázaní nemajetkovej ujmy. Podľa sťažovateľky krajský súd bagatelizoval vplyv nezákonného trestného stíhania na sťažovateľku (v rozpore s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 125/2019), a to aj napriek predloženým dôkazom (pripojený trestný spis, správa psychológa, výpoveď sťažovateľky).

12. Sťažovateľka súčasne považuje za svojvoľný aj procesný postup krajského súdu, ktorý viedol k vydaniu napadnutého rozsudku, ktorý považuje za prekvapivý. Krajský súd svoje rozhodnutie založil na odlišnom právnom posúdení ako okresný súd „bez možnosti sťažovateľky ako strany sporu predkladať dôkazy a uvádzať argumenty o jeho nesprávnosti (uvedeného právneho posúdenia, pozn.).“.

13. Sťažovateľka svoju odvoláciu argumentáciu založila na rovnakých dôvodoch ako svoju argumentáciu v žalobe, preto očakávala, že vo veci krajský súd nerozhodne úplne opačne „bez toho, aby sa mohla k tomuto opačnému právnomu názoru vyjadriť. Tým došlo... aj k zásahu do princípu právnej istoty a legitímneho očakávania sťažovateľky ako sporovej strany.“.

14. Krajský súd dospel k svojmu právnomu záveru na základe rovnakých zákonných ustanovení, preto nevyzval sťažovateľku na vyjadrenie sa k tomuto opačnému právnomu názoru, napriek tomu „odňal sťažovateľke dvojinštančnosť konania, nakoľko táto nemá už v danej chvíli možnosť domáhať sa riadnym opravným prostriedkom prieskumu právneho názoru porušovateľa a namietat voči nemu, prípadne navrhnúť na jeho základe nové dôkazy, ktoré v konaní na súde prvej inštancie nenavrhol, pretože v zmysle predbežného právneho posúdenia veci (okresným súdom, pozn.)... tieto neboli... potrebné.“.

15. K prípustnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľka uvádza, že proti napadnutému rozsudku podľa § 422 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších

predpisov (ďalej len „CSP“) v spojení s § 421 ods. 1 CSP dovolanie nie je prípustné aj napriek odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keďže výrok napadnutého rozsudku o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy (t. j. sumu 6 230 eur). Zároveň podľa sťažovateľky v jej veci nie je naplnený žiaden dovolací dôvod podľa § 420 CSP, „*nakoľko nižšie vyčítané porušenie základných práv sťažovateľky nie je možné kvalifikovať ako nesprávny procesný postup porušovateľa základného práva, ktorým by znemožnil sťažovateľke, aby uskutočňovala je patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K predmetu konania:

16. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 3 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. V odôvodnení ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho vlastníckeho práva (zásah do jej legitímnych očakávaní) napadnutým rozsudkom krajského súdu a taktiež namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

18. Vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti a z odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Označenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd považoval za chybu v písaní, resp. inú zjavnú nesprávnosť.

III.2. K námietkam sťažovateľky:

19. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

20. Vychádzajúc z princípu subsidiarity, ústavný súd tiež zdôrazňuje, že ak zákon o ústavnom súde podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovateľ nemá na výber, ktorý z existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať

od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú má právomoc ústavný súd. Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpal všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

21. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že jej podstatou je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý sťažovateľka považuje za arbitrárny, ústavne nekonformný a prekvapivý. Sťažovateľka namieta aj arbitrárnosť procesného postupu krajského súdu, ktorý jej nedal možnosť vyjadriť sa k odlišnému právnemu názoru, resp. nedal jej možnosť predložiť dôkazy na preukázanie jej tvrdení, z ktorých odvodzuje svoj nárok uplatnený v žalobe.

22. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každého návrhu skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Ako už bolo naznačené, podmienkou toho, aby ústavný súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu ústavnej sťažnosti, je vyčerpanie dostupných prostriedkov nápravy, ktorých uplatnenie sťažovateľovi právny poriadok priznáva. V civilnom sporovom konaní je to aj podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 419 a nasl. CSP, a to za situácie, že tento opravný prostriedok je účinný na ochranu sťažovateľom označených práv (I. ÚS 47/2020, III. ÚS 35/2019, I. ÚS 69/2019, III. ÚS 19/2019, I. ÚS 146/2018).

23. Vzhľadom na § 421 ods. 1 v spojení s § 422 ods. 1 písm. a) CSP treba prisvedčiť sťažovateľke, že v danom prípade dovolanie, ktorého prípustnosť by sa opierala o § 421 ods. 1 CSP (teda dovolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom), neprichádza do úvahy, a to pre nesplnenie podmienky majetkového cenzu, keďže suma požadovaného plnenia je podlimitná v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP. Inými slovami, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom nie je v danom prípade dovolanie proti rozsudku krajského súdu prípustné.

24. Opačná je však situácia v kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľky, ktorou namieta arbitrárny procesný postup krajského súdu, ktorý viedol k vydaniu napadnutého rozsudku (neposkytnutie možnosti vyjadriť sa k odlišnému právnemu názoru, resp. možnosti predložiť dôkazy). V prípade ústavnej sťažnosti tvoriacej predmet konania ústavný súd po dôslednom posúdení jej odôvodnenia konštatuje, že argumentácia sťažovateľky je v časti založená na tvrdenom arbitrárnom procesnom postupe krajského súdu, ktorý mal predstavovať zásah do jej práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. V § 420 CSP sú taxatívne vypočítané procesné vady konania takého stupňa závažnosti, pre ktoré je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu v merite veci alebo rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je tak založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, prípadne ktorým sa rozhodlo v merite veci. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je pritom rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď

potvrďuje, alebo mení (k tomu pozri aj bod 9.1 uznesenia najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 236/2016 z 19. januára 2017 publikovaného pod R 19/2017).

26. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné pojednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod. (pozri k tomu uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017).

27. Ústavný súd si uvedomuje, že otázka posúdenia, či v konkrétnej veci sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v rámci takého konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Ústavný súd sa pri posudzovaní prípustnosti dovolania z pohľadu nutnosti jeho vyčerpania ako podmienky prípustnosti ústavnej sťažnosti (t. j. pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade ide o účinný prostriedok nápravy) môže obmedziť výlučne na formálne posúdenie jeho prípustnosti. Dovolanie neprichádza do úvahy ako účinný prostriedok nápravy najmä vtedy, ak je na prvý pohľad zjavné, že dovolanie je v danom prípade neprípustné, napríklad preto, lebo to výslovne vylučuje procesná norma (napr. § 421 ods. 2 CSP, § 422 CSP a pod.). Ďalšou osobitnou výnimkou z pravidla o subsidiarite konania o ústavnej sťažnosti je situácia, ak sťažovateľ tvrdí a preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu patria na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

28. S prihliadnutím na skutkovú a právnu argumentáciu sťažovateľky, ktorou v zásade namieta aj procesný postup krajského súdu, ktorým jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa k odlišnému právnemu názoru na skutočnosti tvoriace predmet konania, resp. vo vzťahu k tomuto odlišnému právnemu názoru jej bola odňatá možnosť predkladať dôkazy, pričom tieto procesné práva sú obsahovou súčasťou práva na spravodlivý proces, ústavný súd konštatuje, že jeho právomoci v konkrétnych okolnostiach veci predchádza právomoc najvyššieho súdu sa predmetnou argumentáciou sťažovateľky zaoberať a jej opodstatnenosť preskúmať.

29. Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej ústavnej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania vychádzal z tvrdenia sťažovateľky, že proti napadnutému rozsudku nepodala dovolanie. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavným súdom v situácii, keď nevyužila právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý jej zákon účinne poskytoval, t. j. nepodala dovolanie, hoci ho podať mohla a mala, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 728/2016).

30. Sťažovateľka tiež ani netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie v konkrétnych okolnostiach veci nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

31. Keďže v konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľka, ktorá na podklade svojej už citovanej argumentácie tvrdila, že v dôsledku v jej veci konajúceho odvolacieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, mala k dispozícii účinný právny prostriedok, a to dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, je daná právomoc najvyššieho súdu sa skutkovou a právnou argumentáciou zaoberať v dovolacom konaní (obdobne I. ÚS 346/2019, IV. ÚS 154/2020 a IV. ÚS 58/2021).

32. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

33. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu